

Arrest

nr. 47 224 van 12 augustus 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 13 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. BIESEMAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn, afkomstig uit Kutaisi, Georgië. U woonde er samen met uw echtgenoot, D. C., en uw twee dochters. Uw man was sinds 1999 lid van de Revival Party van Aslan Abashidze, leider van de toenmalige autonome regio Adjara. Na de Rozenrevolutie in 2003 die Mikhail Saakashvili aan de macht bracht in Georgië, wilde het centrale gezag de autonome regio terug onder haar controle brengen, hetgeen Abashidze weigerde. De situatie werd steeds meer gespannen in het voorjaar van 2004. Uw man organiseerde busreizen naar Batumi (in Adjara) voor demonstranten en aanhangers die Abashidze wilden ondersteunen. Vanaf april 2004 werd uw man daarom onder druk gezet door de Georgische politie. Eind april werd hij gearresteerd en mishandeld opdat hij zijn activiteiten zou stopzetten. Daarom vertrokken u en uw man eind april nog naar Batumi. Begin mei bereikte het conflict zijn hoogtepunt. Abashidze en zijn vertrouwelingen weken

uit naar Moskou en de regio kwam terug onder het centrale gezag. Jullie bleven in Batumi wonen. Op 21 of 22 mei 2004 werd uw man daar opnieuw enkele uren gearresteerd. Tijdens deze arrestatie werd hij gedwongen om een document te ondertekenen waarin hij toestemde om informant van de veiligheidsdienst te worden. Hij zou in de entourage van Abashidze in Moskou moeten infiltreren en informatie doorgeven. Na deze arrestatie doken jullie onder in een afgelegen huis nabij Batumi. Jullie verlieten Georgië per boot vanuit de haven van Batumi op 11 november 2004 en voeren naar Odessa in Oekraïne. Vanuit Oekraïne reisden jullie verder met een toeristenbus naar België waar jullie op 25 november 2004 aankwamen. In Brussel ontmoetten jullie een Georgisch sprekende man die jullie mee naar zijn appartement nam. Via de Russische en later ook de Georgische Kerk leerden jullie verschillende gezinnen kennen bij wie jullie konden verblijven. Uit schrik voor medewerkers van de Georgische autoriteiten wilde uw man geen asiel aanvragen. Sindsdien hebt u nog sporadisch contact met kennissen in Georgië. Van de schoonbroer van uw man, A., vernam u dat diens zoon Z. gedood werd op 23 februari 2005. Z. zou eveneens een actief lid zijn geweest van de Revival Party en zou geweigerd hebben om met de autoriteiten samen te werken. Van A. vernam u eveneens dat eind december 2009 een inval plaatsvond bij een familielid op het moment dat uw vader en dochters er op bezoek waren. Volgens u waren ze op zoek naar uw dochters. Een van de aanwezigen kreeg een hartaanval, waardoor de politie wegging. Van uw buurvrouw vernam u nog dat er politieconvocaties in jullie huis in Kutaisi werden achtergelaten. In oktober 2008 vertrok uw man met onbekende bestemming. Hij belde u nog een laatste keer in december 2009. Omdat uw man niet meer terugkwam vroeg u bij de Belgische autoriteiten asiel aan op 20 januari 2009. Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u een kopie van uw huwelijksakte voor.

B. Motivering

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal nog steeds vervolging door de Georgische autoriteiten te vrezen omdat uw man geweigerd had om voor de Georgische veiligheidsdienst te infiltreren in de kringen van Aslan Abashidze – binnen wiens Revival partij hij actief was van 1999 tot 2004 (CGVS dd.24/02/2010, p.12).

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd uw verklaringen op twee belangrijke punten tegensprekt.

Ten eerste verklaarde u uitdrukkelijk dat er in april en mei 2004 geen betogingen tegen Abashidze plaatsvonden en dat enkel diens aanhangers demonstraties organiseerden (CGVS, p.13). Uit bovenvermelde informatie blijkt dat er eind april en begin mei 2004 wel degelijk meermaals manifestaties werden georganiseerd door de oppositie, met honderden tot meer dan duizend deelnemers. Sommige van deze protesten werden hardhandig uiteengedreven door troepen loyaal aan Abashidze. Pas na confrontatie gaf u aan dat er wel “enkele tegenstanders” waren, hetgeen uw eerdere stelling dat er geen manifestaties tegen Abashidze waren niet verklaart. Gelet op het feit dat uw man een actief medestander was van Abashidze in deze periode (CGVS, p.13) en het feit dat u in deze periode nabij Batumi, de plaats waar veel oppositieprotesten plaatsvonden, bij een familielid verbleef (CGVS, p.3, 14), is dit een zwaarwegende vaststelling die ernstige twijfels doet rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zouden u en uw man vanaf eind april 2004 tot jullie vertrek naar België in november 2004 in Adjaria hebben verbleven, en bijgevolg ook omtrent de arrestatie van uw man daar eind mei 2004.

Daarnaast spreekt de voormelde informatie ook uw verklaring tegen dat Samartlianoba – ook gekend als Justice Party – werd opgericht door Igor Giorgadze nadat de leidinggevende figuren van de Revival Party naar Moskou waren gevlucht in mei 2004 (CGVS, p.15,16). Uit deze informatie blijkt immers dat de Justice Party reeds voor mei 2004 opgericht was. Bronnen daterend van eind 2003 maken reeds melding van de partij en bovendien werd de partij niet toegelaten tot de Georgische parlementsverkiezingen van 28 maart 2004. Deze tegenstrijdigheid is zwaarwichtig te noemen daar u de oprichting van de Justice Party en de gerechtelijke vervolging van bepaalde leden ervan voor landverraad aanhaalde om de actualiteit van uw persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen (CGVS, p.14-15). Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake ernstig ondermijnd.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u geen enkel bewijs van de vervolging van u en uw man door de Georgische autoriteiten voorlegt, ondanks het feit dat deze volgens u wel bestaan. U verklaarde dat uw buurvrouw u reeds in 2006 of 2007 op de hoogte bracht van het bestaan van politieconvocaties die bij jullie thuis in Kutaisi werden achtergelaten (CGVS, p.4). U verklaarde tevens haar voor het laatst in 2007 gevraagd te hebben om deze convocaties op te sturen, hetgeen zij geweigerd zou hebben (CGVS, p.4, 7). Nadien hebt u geen enkele poging meer ondernomen om de enige bewijsstukken van uw vervolging in handen te krijgen. Zo hebt u nagelaten om aan A., de enige persoon met wie u recent nog contact had, te vragen of hij deze documenten wilde opsturen en dit terwijl ook hij in Kutaisi woont (CGVS, p.18). Dat u hem hierover niet durfde aanspreken (CGVS, p.18) kan niet volstaan als verklaring.

U sprak immers wel telefonisch met hem over de huiszoeking van december 2009, die u rechtstreeks verbond met uw probleem, en over uw kinderen, die naar u vermoedt ondergedoken zijn (CGVS, p.4, 16, 18). Daarnaast had u eerder voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard contact te zullen opnemen met uw buurvrouw (vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, p.2). U bevestigde dit gezegd te hebben maar zei desondanks geen pogingen in die zin te hebben ondernomen (CGVS, p.20). Een dergelijk manifest gebrek aan initiatieven om alsnog in het bezit te komen van documenten die een aanwijzing zouden kunnen vormen van een eventuele vervolging jegens u is niet aannemelijk te noemen indien u effectief een gegronde en actuele vrees voor vervolging zou koesteren.

Verder kon u niet met zekerheid zeggen of uw dochters al dan niet ondergedoken leven in Georgië (CGVS, p.18). Gelet op het feit dat A. u op de hoogte hield van het wedervaren van uw familie (CGVS, p.4) en gelet op het feit dat u vermoedt dat uw dochters het doel zouden zijn geweest van de huiszoeking in december 2009 (CGVS, p.16) is dit weinig geloofwaardig te noemen.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u sinds eind november 2004 in België verbleef maar ruim vier jaar later pas asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten (CGVS, p.8, 10). Dat u zo lang zou wachten alvorens asiel aan te vragen valt geenszins te rijmen met uw verklaringen als zou u sinds 2004 tot op heden een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging koesteren. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat uw man schrik had om asiel aan te vragen en dat mensen jullie waarschuwden dat er medewerkers van het Georgische Ministerie van Binnenlandse Zaken waren die probeerden om mensen te identificeren. Uw man zou eveneens zo'n persoon herkend hebben (CGVS, p.19). Deze verklaring kan geenszins overtuigen. Indien u en uw man werkelijk een gegronde vrees koesterden voor de autoriteiten van uw land van herkomst en deze zelfs in het buitenland zouden opereren in Georgische kringen, mag aangenomen worden dat jullie spontaan en onmiddellijk de Belgische autoriteiten om internationale bescherming zouden verzoeken. Indien u werkelijk dergelijke bescherming zou behoeven, hebt u daarenboven ook een individuele en persoonlijke verantwoordelijkheid in het ondernemen van de stappen nodig om deze bescherming te bekomen. Ten slotte wachtte u ook na het vertrek van uw man nog ongeveer drie maanden alvorens asiel aan te vragen (CGVS, p.2), hetgeen hoogst opmerkelijk te noemen is daar u naar eigen zeggen al onmiddellijk bij uw aankomst in België asiel wilde aanvragen en u altijd aan het plannen was om dit te doen (CGVS, p.19).

Tot slot dient vastgesteld te worden dat u na uw asielaanvraag nog vrijwillig in contact trad met de Georgische autoriteiten door een internationaal paspoort aan te vragen bij het consulaat in Brussel (CGVS, p.9). Dergelijke handelingen vallen onmogelijk te rijmen met uw bewering als zou u tot op heden vervolging door de Georgische autoriteiten vrezen. Van een persoon die om de internationale bescherming van een derde land verzoekt mag immers verwacht worden dat hij zich onthoudt van contacten met de autoriteiten van wie de vervolging uitgaat. U brengt op deze wijze immers de betrokken overheid op de hoogte van uw verblijfplaats terwijl zij deze voordien nog niet wisten (CGVS, p.9). Dat u verteld was dat het consulaat niet in contact zou treden met de centrale overheid in Georgië (CGVS, p.10) is niet aannemelijk te noemen. Dat u zich bovendien beschermd voelde door de Belgische overheid kan evenmin volstaan daar uw asielprocedure nog lopende was en de uitkomst ervan bijgevolg onzeker. Bovendien kon u geen afdoend antwoord geven op de vraag waarom u plots, na vier jaar illegaal verblijf en een asielaanvraag, een Georgisch paspoort nodig had (CGVS, p.19).

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er in uw hoofde sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het door u voorgelegde document, met name uw huwelijksakte, vermog niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het slechts een kopie van het origineel betreft, waardoor de echtheid ervan niet nagegaan kan worden. Daarnaast bevat het gegevens met betrekking tot uw identiteit, dewelke door mij op dit moment niet in vraag gesteld wordt, en toont het aan dat u in 1982 huwde met D. C. Uit dit document kan echter niet afgeleid worden dat u bij aanvang van de door u verklaarde feiten nog steeds met hem gehuwd was. Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat u ondanks uitdrukkelijk verzoek van het Commissariaat-generaal, hebt nagelaten om uw internationaal paspoort voor te leggen. Dit gebrek aan medewerking doet dan ook het vermoeden rijzen dat u bepaalde belangwekkende informatie die in dit document is vevat verborgen wil houden voor de Belgische asielinstanties.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster kan zich niet akkoord verklaren met de vaststelling dat zij niet voldoet aan de criteria die vastgelegd werden in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en stelt dat haar verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig zijn.

Zij wijst erop dat haar nationaliteit en etnische origine geenszins in vraag gesteld worden. Betreffende haar internationaal paspoort was zij in de veronderstelling dat zij dit diende in te leveren aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) en van haar zou afgenomen worden. Van zodra zij wist dat dit louter ter staving van haar verhaal was zonder dat haar paspoort zou worden afgenomen, heeft zij direct een kopie ter beschikking gebracht. Zij heeft in België een paspoort aangevraagd omdat het nu eenmaal nodig is in het dagelijkse leven een identiteitsbewijs te bezitten. Door de aanvraag van dit noodzakelijk paspoort in België is het bij haar niet opgekomen dat dit bijkomend gevaar voor haar zou opleveren en dat het eventueel mogelijk is dat de Georgische autoriteiten haar Belgisch adres in hun administratie zouden opnemen.

Verzoekster werpt betreffende de betogingen tegen Abashidze op dat zij tijdens beide verhoren heel wat informatie kon verschaffen over de partij van Abashidze. Haar man was sinds 1999 lid van de partij en hielp actief mee in 2004. Door de aanhoudende strubbelingen tussen Abashidze en de centrale autoriteit werden uiteraard manifestaties gehouden (en dit tegen beide partijen). Verzoekster verontschuldigt zich indien er in hoofde van CGVS verwarring is ontstaan maar zij stelt nooit te willen hebben beweren dat er geen protest tegen de partij werd gevoerd. Zij heeft dan ook tijdens het verhoor te kennen gegeven wel weet te hebben van manifestaties te Adjaria. Dit kon dan ook moeilijk anders aangezien zij in die periode (2004) bij familie verbleef in een regio (Butami) waar regelmatig protest werd gehouden.

Verzoekster geeft toe dat na het raadplegen van verscheidene informatieve bronnen op het internet inderdaad blijkt dat de Justice Party (Samartlianoba) reeds bestond in 2003 door de aanhangers van Igor Giorgadze. Evenwel vermeldt geen enkele bron dat de Justice Party in 2003 reeds actief was opgetreden waardoor verzoekster en het merendeel van de bevolking nog geen weet hadden van de nieuwe partij tegen president Saakashvili. Aangezien de Justice Party werd opgericht door aanhangers van Igor Geiogadze en de Justice Party opkomt tegen president Saakashvili die pas in januari 2004 naar aanleiding van de Rozenrevolutie aan de macht kwam als president is het niet verwonderlijk dat de Party slechts actief naar buiten komt begin 2004 en het pas naar aanleiding hiervan is dat de bevolking er kennis van neemt.

Verzoekster wijst er vervolgens op dat het geen evidentie is om een bewijs voor te leggen van een vervolging door een centrale autoriteit waar het nu net het doel is van de autoriteiten dergelijke acties in de doofpot te stoppen. Bovendien worden de gearresteerde protestanten na een tijd terug in vrijheid gesteld. De voornoemde vervolgingen van haar man, waarvan verzoekster mee het slachtoffer geworden is, tonen afdoende aan dat van enige bescherming in haar land geen sprake is. Zij wijst erop dat de autoriteiten nog steeds zullen vervolgen voor het 'verraad' van haar man ten overstaan van de centrale macht. Bij verscheidene latere betogingen werden telkens activisten opgepakt en vervolgd. Verzoekster verwijst naar latere betogingen, ondermeer van 2 juni 2006, waarbij telkens activisten opgepakt en vervolgd zijn. Vervolgens verwijst zij naar een protest van 26 mei 2006 waarbij mensen het recht tot betogen wordt afgenomen door ze steeds te vervolgen bij iedere opstand tegen de president. Zij heeft wel degelijk gevraagd naar politieconvocaties aan haar buurvrouw in Kutaisi en de heer Arkadi. Aangezien beide personen nog in Georgië verblijven en de angst voor vervolgingen sinds de vele jaren politieke spanningen wijdverspreid ingeburgerd is, hebben zij een geoorloofde angst zelf vervolgd te worden indien zij dergelijk bewijsmateriaal gaan opzoeken en de grens over sturen. De zoon van Arkadi werd in 2005 vermoord wegens protest en tegenwerken van de centrale Georgische autoriteiten. Het is dan ook zeer verstaanbaar dat Arkadi zelf geen bewijs wil overmaken ingevolge de angst voor vervolging. Zij meent dat de onmogelijkheid om bewijs te verzamelen volledig onafhankelijk is van haar wil. Enerzijds is dergelijk bewijs van vervolging en mishandeling zeker niet evident voor te leggen en anderzijds is het uiterst aannemelijk dat de contactpersonen zelf geen represailles van de centrale macht op zich willen krijgen. Dit laatste toont nog maar eens aan dat haar angst wel degelijk gegrond is.

Verzoekster werpt op dat het de beslissing van haar man was om geen asiel te vragen uit angst teruggestuurd te worden. Als vrouw diende zij de beslissing van haar man te respecteren. Zodra haar man echter vertrokken is en zij op eigen benen staat, heeft zij onmiddellijk asiel aangevraagd.

Verzoekster stelt voorts dat de opgeworpen tegenstrijdigheden enkel het gevolg zijn van verwarring, angst en een foutieve communicatie wegens taalstoringen en dit pas na het minutieus vergelijken van

verklaringen. Zij meent dat deze kleine tegenstrijdigheden niet zwaarwichtig genoeg zijn en geenszins de kern van haar asielrelaas raken. Minstens kan haar het voordeel van de twijfel worden toegekend.

Verzoekster roept in te behoren tot een sociale groep, met name de groep die – uiteraard niet rechtstreeks maar via de acties van haar man – in de lijst van te vervolgen personen staat bij de centrale autoriteit wegens opstand tegen president Saakashvili. Zij riskeert als behorende tot de sociale groep van activisten tegen de centrale autoriteit in een maatschappij zonder bescherming van het centraal gezag, in tegenstelling een dreiging uitgaand van het centraal gezag, een gegronde vrees voor vervolging te hebben in geval van een terugkeer naar Georgië.

Verzoekster verwijst inzake een terugkeer naar krantenartikels van 9 april 2009 en 5 januari 2008 die gaan over de politieke spanningen in Georgië. Zij stelt vast dat dezelfde president nog steeds aan de macht is en het dus ook dezelfde centrale macht is die de controle over Georgië in handen heeft. De oppositie wil nog steeds dat president Saakashvili aftreedt. De betogingen zullen blijven duren zolang de centrale macht de controle houdt en de represailles van de centrale macht ten aanzien van die oppositie zullen blijven duren. Aangezien verzoekster haar man een belangrijk man was in de Abashidze entourage, de politie hem mishandeld heeft om zijn steun aan de partij te doen stoppen en hem papieren heeft laten ondertekenen om informant te zijn voor de centrale macht tegen Abashidze, wijst erop dat een dergelijk persoon niet zomaar links zal worden gelegd. Wanneer er geruchten zijn dat hij of verzoekster terug in het land zijn, is de kans reëel dat zij vervolgd zullen worden, hopelijk, niet mishandeld.

Verzoekster meent dat het CGVS weinig ondernomen heeft om haar asielrelaas na te gaan. Het CGVS kon navraag doen naar de huiszoeking in december 2009 waar haar dochters bij betrokken waren en dit in het kader van een groter geheel als relatie tussen landen. Wanneer dit van haarzelf zou uitgaan zal er nooit een antwoord van de Georgische autoriteiten komen. Het CGVS heeft dit nagelaten en beperkte zich tot de argumentatie als zou er sprake zijn van een speculatief asielrelaas omdat zij niet kan bewijzen dat haar man effectief vervolgd werd, quod non.

Verzoekster meent tenslotte wel degelijk in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming. Zij wijst erop dat haar man twee maal werd opgepakt (en mishandeld) door de centrale autoriteit waarbij er werd aangedrongen dat hij informant voor de Georgische autoriteit diende te zijn om zo de informatie aangaande Abashidze door te spelen. Een familielid van Arkadi die hetzelfde overkwam werd later dood teruggevonden. Bijgevolg is er een uitermate zwaarwegende grond om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een ernstig risico zou lopen op ernstige schade.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Aan verzoekster werd uitdrukkelijk gevraagd om haar internationaal paspoort voor te leggen (CGVS p.9). Verzoekster weigerde hieraan gevolg te geven. Terecht heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit kunnen afleiden dat dergelijk gebrek aan medewerking het vermoeden doet rijzen dat verzoekster belangwekkende informatie die in dit document vervat is, verborgen wil houden voor de Belgische asielinstanties. Dit vermoeden wordt overigens bevestigd door

het feit dat verzoekster ook ter terechtzitting, wanneer haar gevraagd wordt haar paspoort te tonen, zulks nalaat en dit ondanks (i) de motivering in de bestreden beslissing ter zake, (ii) haar eigen verklaring een paspoort te hebben aangevraagd omdat het nu eenmaal nodig is in het dagelijkse leven een identiteitsbewijs te bezitten en (iii) het door haar gekende standpunt van verweerder, verwoord in zijn aan haar overgezonden nota met opmerkingen, waarin hij terecht stelt dat aan een gemakkelijk te fabriceren kopie (lees: fotokopie) geen bewijswaarde kan verleend worden.

Het aanvragen van een paspoort dat nodig zou zijn voor het dagelijkse leven in België valt niet te rijmen met verzoekster haar bewering als zou zij tot op heden vervolging door de Georgische autoriteiten vrezen. De vaststelling dat verzoekster na haar asielaanvraag nog vrijwillig in contact trad met de Georgische autoriteiten door een internationaal paspoort aan te vragen bij het consulaat in Brussel relativeert sterk haar voorgehouden vrees voor vervolging voor deze overheid. Van een persoon die om de internationale bescherming van een derde land verzoekt mag immers verwacht worden dat hij zich onthoudt van contacten met de autoriteiten van wie de vervolging uitgaat. Verzoekster brengt op deze wijze immers de betrokken overheid op de hoogte van haar verblijfplaats terwijl zij deze voordien nog niet wisten (gehoorverslag, 9). Dat haar verteld was dat het consulaat niet in contact zou treden met de centrale overheid in Georgië (gehoorverslag, 10) is niet aannemelijk. Dat zij zich bovendien beschermd voelde door de Belgische overheid is evenmin aannemelijk vermits haar asielprocedure nog lopende was en de uitkomst ervan bijgevolg onzeker. Hierbij aansluitend wordt terecht gemotiveerd dat verzoekster geen afdoend antwoord kon geven op de vraag waarom zij plots, na vier jaar illegaal verblijf en een asielaanvraag, een Georgisch paspoort nodig had.

De Raad stelt vast dat verzoeksters verklaringen, namelijk omtrent de betogingen tegen Abashidze en omtrent de Justice Party (Samartlianoba), strijdig zijn met de zich in het administratief dossier bevindende informatie ter zake (zie map landeninformatie).

Verzoekster verklaarde uitdrukkelijk dat er in april en mei 2004 geen betogingen tegen Abashidze plaatsvonden en dat enkel diens aanhangers demonstraties organiseerden (gehoorverslag, 13). Uit de kwetsieuze informatie blijkt echter dat er eind april en begin mei 2004 wel degelijk meermaals manifestaties werden georganiseerd door de oppositie, met honderden tot meer dan duizend deelnemers. Sommige van deze protesten werden hardhandig uiteengedreven door troepen loyaal aan Abashidze. Verzoekster gaf pas na confrontatie aan dat er wel "enkele tegenstanders" waren, wat haar eerdere stelling dat er geen manifestaties tegen Abashidze waren niet verklaart. Gelet op het feit dat haar man een actief medestander was van Abashidze in deze periode (gehoorverslag, 13) en het feit dat zij in deze periode nabij Batumi, de plaats waar veel oppositieprotesten plaatsvonden, bij een familielid verbleef (gehoorverslag, 3, 14), is dit een zwaarwegende vaststelling die ernstige twijfels doet rijzen omtrent de geloofwaardigheid van haar verklaringen als zouden zij en haar man vanaf eind april 2004 tot hun vertrek naar België in november 2004 in Adjaria hebben verbleven, en bijgevolg ook omtrent de arrestatie van haar man daar eind mei 2004.

Verzoeksters uitleg dat de Justice Party slechts sinds begin 2004 actief naar buiten komt en de bevolking er dan pas kennis van neemt, is een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig bewijs. Van verzoekster die haar land ontvlucht is omwille van politieke redenen kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij op de hoogte is van het feit dat de Justice Party reeds voor mei 2004 opgericht was. Aangezien bronnen daterend van eind 2003 reeds melding maken van de partij en bovendien de partij niet toegelaten werd tot de Georgische parlementsverkiezingen van 28 maart 2004, kan van verzoekster verwacht worden dat zij hiervan op de hoogte is. Deze onwetendheid is relevant daar verzoekster de oprichting van de Justice Party en de gerechtelijke vervolging van bepaalde leden ervan voor landverraad aanhaalde om de actualiteit van haar persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen (gehoorverslag, 14-15).

Wat het voorleggen van bewijzen betreft, stelt de Raad vast dat verzoekster aanhaalde dat er wel degelijk bewijzen bestaan van de vervolging van haarzelf en haar man door de Georgische autoriteiten (gehoorverslag, 4). Het feit dat verzoekster dit nalaat wijst op een gebrek aan medewerkingsplicht en doet afbreuk aan de ernst van haar ingeroepen vrees voor vervolging. Op basis van verzoekster haar verklaringen op het CGVS kan gesteld worden dat er in haren hoofde wel degelijk sprake is van een manifest gebrek aan initiatieven om alsnog in het bezit te komen van documenten die een aanwijzing zouden kunnen vormen van een eventuele vervolging.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die vluchtelingenrechtelijke of subsidiaire bescherming vraagt, mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoekster zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een aanwijzing dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door haar geschetste

vervolging. Verzoekster verbleef sinds eind november 2004 in België maar vroeg ruim vier jaar later asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Dit lange wachten valt geenszins te rijmen met haar verklaringen als zou zij sinds 2004 tot op heden een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging koesteren. Verweerder wijst eveneens terecht op de individuele en persoonlijke verantwoordelijkheid in het ondernemen van de nodige stappen om bescherming te krijgen. Bovendien wachtte verzoekster ook na het vertrek van haar man nog ongeveer drie maanden alvorens asiel aan te vragen. Dit is uiterst opmerkelijk aangezien verzoekster naar eigen zeggen al onmiddellijk bij haar aankomst in België asiel wilde aanvragen en zij altijd aan het plannen was om dit te doen (gehoorverslag, 19).

De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben geen betrekking op details maar op feiten die de kern van verzoeksters asielrelaas raken. Overigens brengt elk gehoorgesprek een zekere stress en emoties met zich mee. De interviewer houdt hiermee rekening. Te dezen is geen gegeven voorhanden dat stress en emoties verzoekster verhinderd hebben de waarheid te vertellen.

Dat er foutieve communicatie wegens taalstoringen tijdens het gehoor heeft plaatsgevonden is een blote bewering. Het gehoorverslag geeft precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weer en er kunnen geen aanwijzingen uit afgeleid worden van moeilijkheden die er zich zouden hebben voorgedaan. De aangetroffen tegenstrijdigheden zijn bovendien dermate dat ze niet kunnen worden verklaard door zogenaamde communicatieproblemen. Tenslotte merkt verweerder terecht op dat verzoekster nergens opmerkingen heeft geformuleerd over eventuele vertaal- of andere communicatieproblemen tijdens haar interview.

Waar verzoekster beweert te behoren tot een sociale groep overeenkomstig artikel 1, (A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, wijst de Raad erop dat indien het relaas ongeloofwaardig is, niet moet worden getoetst aan het bepaalde in deze verdragsbepaling (RvS 26 september 2008, nr. 186.528).

Het louter verwijzen naar én het neerleggen van artikels over de algemene politieke toestand in het land van herkomst duidt niet op een persoonlijke vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dit risico dient in concreto aan verzoeksters persoonlijke toestand gerelateerd te zijn en verzoekster blijft in gebreke dit aan te tonen.

Waar verzoekster het CGVS verwijt onvoldoende onderzoek te hebben verricht, wijst de Raad erop dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de aanvragen om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling belaste instanties daarbij verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

In zoverre verzoekster haar vraag voor subsidiaire bescherming op haar asielrelaas steunt, dient vastgesteld te worden dat zij, omwille van de ongeloofwaardigheid van dit relaas, ook niet aannemelijk maakt dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

Bovendien toont zij niet aan en is geen gegeven voorhanden dat in Georgië een situatie van willekeurig geweld ten gevolge van een internationaal of binnenlands conflict heerst, zodat evenmin toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden, die de Raad beaamt en overneemt.

Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER